

Jubilant je bil rojen dne 14. dec. 1872 v Krčevini pri Ptujju št. 13, župnija Sv. Petra in Pavla v Ptujju. Oče mu je bil Valentin, mati pa Ana rojena Krapša, doma od Vurberga. Starši so imeli malo posestvo pet oralov. Osnovno šolo je nadarjeni in živahni Franček obiskoval 4 leta v Ptujju in nato 4 leta ptujsko nižjo gimnazijo. Višjo gimnazijo je dovršil Gomilšek v Gradcu. Ker so bili starši revni, je hodil dijak Gomilšek mnogokrat peš v Gradec. Ker mu od doma niso mogli dajati dovolj sredstev za študiranje, si je podjetni Gomilšek naprosil hrano po raznih zavodih ter dobrih družinah in je dobival pri pekih kruh, da je lahko končal študij. Že kot mlad fant je hodil po primicijah in tam navdušeno govoril za slovensko in krščansko stvar. Ljudje so ga z veseljem poslušali in so pravili: »Iz tega fanta še bo nekaj!« Med počitnicami je mnogo potoval po celi Sloveniji, posebno po Prekmurju. Maturo je v Gradcu leta 1892 ter je dobil radi svoje pridnosti kot darilo veliko medaljo. Istega leta je stopil v Mariboru v bogoslovje. V II. letniku bogoslovja je hudo zbolel na revmatizmu, a njegova narava in krepka volja ter solidno življenje sta premagali bolezen. Novo mašo je pel dne 23. avgusta 1896. Služboval je kot kaplan v Šmartnem pri Šaleku, Jarenini, pri Sv. Barbari v Slov. gor., pri Sv. Benediktu ter pri Sv. Barbari v Halozah. Dne 1. maja 1907 je dobil župnijo Sv. Peter na Medvedovem selu, kjer je ostal do 1. maja 1919, ko je postal župnik pri Sv. Benediktu v Slov. gor. Radi velikih zaslug v cerkvenem oziru je bil imenovan dne 31. avgusta 1927 za duhovnega svetnika. Od kralja je dobil za svoje neumorno delo za narod red Sv. Save IV. reda. Letos dne 1. septembra pa je bil imenovan za dekana lepe dekanije Sv. Lenart v Slov. goricah.

Gomilšek je bilo celo svoje življenje navdušen Slovenec z dušo in telesom. Za svobodo in samostojnost Slovenije je deloval neumorno in požrtvovalno. Posebno velike so njegove zasluge glede organizacije slovenske mladine na bivšem Slovenskem Štajerskem. Ko je prišel leta 1897 v Jarenino za kaplana, je zbiral okrog sebe razborite slovenske mladeniče iz celih Slovenskih goric ter jih šolal za poznejše narodne delavce in voditelje. Ustanavljal je mladinske in dekliške zveze, prosvetna in

cerkvena društva, orlovske odseke in številne gospodarske organizacije. Širil je z neprimerno agilnostjo »Slovenskega gospodarja« ter druge krščanske liste ter poštene slovenske knjige med naš narod, posebno na mejl. Kot slovit in priljubljen govornik v cerkvi in izven cerkve, je Gomilšek pomagal, da se je naš narod, posebno v Slovenskih goricah, otreseel verske mlačnosti in nemškutarstva. Gomilšekove zasluge za štajerske Slovence so tako velike, da ga po vsej pravici lahko imenujemo štajerskega Kreka.

»Slovenski gospodar« je Gomilšku velike hvale dolžan, ker je bil Gomilšek tisti, ki ni širil ta list samo do zadnje hiše, ampak je stalno dopisoval in mu poročal zanimive novice, pisal članke in skrbel za njegovo priljubljenost med ljudstvom.

Dasiravno 60letnik, vendar je še Gomilšek mladeniško čil, živahen, delaven in bi rekli: neizčrpan.

»Slovenski gospodar« z vsemi njegovimi prijatelji in številnimi sodrujniki kliče k njegovemu jubileju: Še na mnoga leta! F. Z.

Grehova vas-Silvniča. Hud udarec je zadel občespoštovano in priljubljeno Divjakovo hišo v Orehovi vasi. Dne 13. m. m. se je najmlajša in najljubša hčerka Katica nenadoma po kratki bolezni preselila v boljše življenje. Dasi šele 17 let stara, je vendar bila bolehnati materi desna roka. Velika udeležba pri pogrebu od blizu in daleč je dokaz, kako je vedno veselo in pridno Katico vse ljubilo in spoštovalo in ni čudno, da se ubogi starši ne morejo nad njeno izgubo utolažiti. Njena zadnja pot je bila bolj podobna slavnostnemu sprevedu kot pogrebu. Zadnje jesensko cvetje je krasilo voz s krsto in dekleta Marijine družbe, katere vzorna članica je bila, so jo spremljale s celo vrsto vencev in šopkov cvetja. Tako razkošno ovenčana ne gre k poroki niti knežja nevesta lakor je šla Katica na večno ženitnico k svojemu nebeškemu Ženinu, ki si je njo izbral v cvetu mladosti. Naj hudo po-

trte starše, sestro in brate Bog tolaži, Katici pa naj sveti večna luč!

Sv. Martin pri Vurbergu. Bridko nas je zadel žalostna novica, da je v mariborski bolnici zaspala v Gospodu Katica Pavlin, rojena Knehtl, iz Ciglenc. Rajna se je kot mladenka neštetokrat pokazala na našem odru v težkih vlogah, katere je vedno izvrstno rešila. Rada je veliko čitala ter je bila lepo izobražena. Stvarnik jo je že v 31. letu starosti poklical k sebi. Počivaj v miru, naj ti bo pobreška zemljica lahka! Preostalim naše iskreno sožalje!

Sv. Barbara v Slov. gor. Komaj je bil novi občinski zakon predložen narodni skupščini, že so začeli nekateri naši politiki snovati novo veliko občino in sebe določati za kandidate. Mi pa pravimo, da kandidate še imamo čas izbirati, a izbrati hočemo može dela. Glede obsega velike občine pa smo tega mnenja kot naši občinski odbori, da se združijo občine Korena, Jablanca, Žikarce in Zimica v občino Sv. Barbara, sedež občine naj bo pri cerkvi, kjer ima občina že začasno velike predpogoje glede uradnih prostorov. Nova občina bi štela čez 2000 prebivalcev, seveda zakon je zakon in temu se je treba ukloniti. Upamo, da bodo naši občinski odbori stali na pravem stališču ter sklepali tako, da bo našemu ljudstvu v prid!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Tukaj smo v zadnjem času imeli več porok, med katerimi je bila tudi poroka naših vrlih članov tukaj katoliških organizacij: Krajnc Ignac, posestnik, in Ivanka Pen, hči cerkvenega ključarja iz Jablanc, sta se poročila. Ženin se je velikokrat udeleževal na našem odru, nevesta pa je bila pridna članica Marijine družbe. Daj jima Bog obilno blagoslova! Prepričani smo, da bosta ostala našim organizacijam vedno naklonjena. — V Spodnji Koreni je umrla Krajnc Barbara ali Barba Kajzer. Na njeni sedmini se je nabralo 64 Din za afrikanske misijone. — Težko in slabo je za našo župnijo, da se je zgodil že drugi uboj. V Žikarcih je ustrelil v trebuh Franc Skofič Karola Skofiča, kateri je po dveh urah umrl. Imenovana si nista bila v sorodu, pač pa sta imela med seboj staro sovraštvo. Letošnje leto sta se dva moža obesila, druga dva so ubili, eden pa se

garja, ki je mešal sanjavo in počasi po velikem čeburu.

Položil je uro pred se na tla, vzela iz rok že trudnega pridigarja drog in se pedal na delo. Pridigar mu je namignil k »najboljšemu uspehu« in se odstranil. Ura je kazala 8, njegova naloga je bila, mešati do polnoči.

Skraja se je lotil posla z naglim dreganjem in premetavanjem, kmalu pa je uvidel, da mora štediti z močmi. Koncem prve pol ure se je že sukala počasneje in je moral roki zamenjati. Da, zagrešil je veliko napako in pričel šteti. Dognal je z vzdihljajem, da je minila komaj osminka odločenega mu delovnega časa.

Eno uro se je trudil. Po rokah je čutil gomažečo utrujenost, roke so ga začele boleti. Stisnil je zobe in mešal naprej. Nikakor ni smel ogroziti poskusa.

Ko je oznanil zvon po mestu 10. uro, se je počutil medlega in bolnega. Z zadnjimi silami je še brodil po čeburu. Prenehal ni. Neprestano so mu zvenele po ušesih besede modrega:

»Ako prekineš mešanje le za trenutek, je čarovnija ubita.«

Ura je oznanila 11. Bil je že slab, bal se je, da se vsak trenutek zgrudi; delo prekiniti, tega se je ustrašil. Ura, trenutek zamene, se je vedno bolj bližala. Zahvala Allahu! Prihodnjič bo mešala le dve uri!

Polnoč se ni hotela pomakniti bliže! Gledal je hrepeneče na uro, koje kazalci so ga strašili pri medli luči. Kazalci so bili kakor pribiti! Skoraj bi bil delo prekinil, da pogleda, če ura sploh gre. Pravočasno se je še zavedel, in ko je posluhnil, je ugotovil enakomerno tiktakanje ure.

Celo telo se mu je treslo. Glava je bila težka. Bilo mu je, kakor bi mu bil ovil glavo z železnim obročem in ga neprestano privijal. Siromak je bil, pa vzdržal je kot junak.

Iz mestnih stolpov so odmevali po mestu dvanajsteri odrešilni udarci. Čutil jih je s celim telesom in jih štel. Vzdihljaj olajšave mu je dvignil prsa:

Ura osvoboditve je napočila!

na svojem 7letnem potovanju porabil doslej že 36 parov copat, raztrgal 14 oblek in izrabil 17 palic. V vseh 7 letih pa ni imel niti enkrat klobuka ali čepice na glavi.

Letoči morskí pes.

Tako se imenuje novo moderno bombno letalo, ki je dobilo to ime radi svoje čudne oblike. Letalo je namreč enokrovnik, ki ima izredno dolga krila. Vse je pa tako zgrajeno, da se čim manj upira zraku. Prav radi tega ima letalo tako čudno obliko. Kakor poročajo listi, bo letalo prav dobro služilo današnjim »modernim razorožitvici«. Letalo je namreč bombno letalo.